

М. І. СЕНЧЕНКО

ЛАТЕНТНІ СТРУКТУРИ СВІТОВОЇ ПОЛІТИКИ

Нариси з конспірології

2-ге видання, стереотипне

Київ
Видавництво Ліра-К
2020

УДК 327.8-021.452(100:477)

С31

Сенченко М. І.

С31 Латентні структури світової політики: Нариси з конспірології. — 2-ге вид., стереотип. — К.: Видавництво Ліра-К, 2020. 274 с.

ISBN 978-617-7910-16-8

У книзі академіка Міжнародної академії інформатизації при ООН йдеться про те, як латентні (приховані) структури, розташовані в усьому світі, впливають на перебіг міжнародних подій, а також, зокрема, на нинішню ситуацію в Україні, коли більшість людей навіть не здогадуються, хто і як впливає на їхні долі...

УДК 327.8-021.452(100:477)

ISBN 978-617-7910-16-8

© Сенченко М.І., 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

Передмова

Ще наприкінці XVI ст. дослідники (переважно конспірологи) виявили вплив тіньових структур на політичну динаміку планетарної макроструктури. Раціоналістична політологія досить часто залишає за дужками і не враховує впливу на політику та всю суспільну систему різних тіньових елементів. Водночас динаміка світової політики багато в чому визначається лише тіньовими структурами. Тому без урахування тіньового елемента більшість схем і моделей, які створюються політологами, є ідеалізованими і зрештою дають далеку від реалій картину політичного життя.

Тіньові структури світової економіки достатньо вивчені, проте, незважаючи на їх потужний вплив на політику, дослідження таких структур у політичній сфері мають поки що гіпотетичний характер. З ініціативи цих структур у пресі дедалі частіше з'являються публікації, які зі скепсисом і навіть іронією висвітлюють проблеми “світової змови”, “змови фінансистів”, “єврейської змови”, “змови сіоністів”, “змови спецслужб” тощо.

Відомий конспіролог О. Дугін називає більше десяти можливих версій світової змови, які, на думку інших фахівців, історично застаріли. Проте ситуація з розпорошенням Радянського Союзу та події останніх 30 років XX ст. підтверджують існування потужного впливу тіньових структур на світову політику.

Нелегко усвідомлювати, що протягом кількох століть людство жило й продовжує жити під впливом тотальних ідеологій з фальшивими цінностями, які були нав'язані ідеологічними й силовими методами, давали можливість казково збагачуватись незначній групі людей, а іншій, значно більшій, самознищуватися й існувати на межі чи за межею виживання. Проте час, коли ми жили за “залізною завісою”, минув. Вийшовши на дорогу до європейської спільноти (не в європейський дім), українські політики ідеалізують західне суспільство, бо надзвичайно мало знають про політичні сили, які рухають європейську й світову політику. Ми маємо переглянути свої погляди, зважаючи на те, що кожна західна країна, кожен політик цих країн дбають тільки про власні інтереси, а для їх досягнення використовують різноманітні таємні чи тіньові структури. Особливо багато їх у Сполучених Штатах Америки, які за кількістю видимих і таємних організацій утримують лідерство у

світі. Масонські ордени, фінансові структури, міжнародні релігійні організації й секти досить продуктивно управляються латентними (невидимими) правителями і визначають шляхи історичного розвитку людства.

Чи існують насправді латентні правителі, які управляють світом через вищі таємні структури, що ховаються за спиною публічних правителів?

На це запитання читач зможе сам дати відповідь після ознайомлення з таємними структурами світової політики, огляд яких проведемо в подальшому. Подамо різноманітну інформацію про архітекторів, виконробів і “вільних мулярів” перебудови, про латентні й таємні товариства, їхні ієрархії, що мають таємні статuti й обряди, а також дані стосовно відомих фінансових та благодійних організацій, що впливають на світову політику.

Можливо, назвемо й тих, хто сьогодні визначає українську політику. Бо видимі політичні діячі є пішаками на шахівниці, де гру ведуть зовсім інші люди. Ці “господарі світу” визначають соціальну організацію нашого суспільства, їм слугують президенти, прем'єри та більшість лідерів численної когорти наших мікроскопічних партій.

Що ж таке таємне товариство?

Це більш-менш значна група людей, які час від часу проводять зібрання лише для своїх членів і старанно оберігають таємниці обрядів і ритуалів за символами, які кожна організація бере на озброєння. Таємні організації можуть проголошувати різні цілі: економічні, релігійні, політичні, кримінальні, філософські. Проте між ними не завжди є чітка межа. Понад те: як свідчить історія таємних товариств, їхні цілі часто перетинаються: вони можуть мати кілька ієрархій, частина з яких є видимою, а частина латентною. Наприклад, чимало масонських організацій у країнах, де вони не заборонені законом, мають власні приміщення, влаштовують відкриті конференції, називаючи навіть імена керівників. Проте глибоко утаємничують свою діяльність, яку знають тільки члени таємних товариств.

Не заглиблюючись у таємниці товариств, що ставлять перед собою обмежену мету, розглядатимемо організації, що мають вищі й глобальні цілі. Вони входять до вищої категорії таємних товариств. Закономірно постає питання: чи не існує, крім товариств, про які щось відомо (наприклад, масони), ієрархічної системи з нашарувань і

переплетіння структур, які здатні організувати революції, війни, демонстрації протесту, інфляції, вбивства політичних діячів тощо й відіграють керівну роль у світовій політиці? На це питання ми не можемо й не хочемо давати однозначної відповіді.

Таємні організації й погляд на історичні події, що відбуваються з причин, які не розкриваються людям, необхідно вивчати із залученням конспірологів, не заангажованих ідеологією недавнього минулого. Конспірологи, які присвятили своє життя вивченню латентних структур світової політики, мають власні бази даних, їм добре відомі люди й організації, що хочуть таємно правити нами. Коли люди будуть знати, хто ховається за лаштунками світових подій, вони збагнуть суть цих подій і зможуть поставити на місце невидимих правителів, які все роблять нібито “від імені народу і в ім’я народу”.

Після II світової війни, в 1945 році, видавництво “Едісьон Медісі” в Парижі випустило книгу Жеоффрау де Шарне. Йдеться у ній про те, що таємні товариства, які визначають світову політику, мають триступеневу структуру. Прізвище Жеоффрау де Шарне, одного з тамплієрів, спаленого разом з Великим магістром Жаком де Моле в 1314 році, взяв за псевдонім французький фізіолог і психолог Рауль Юссон (1901–1967). Він загинув у дорожній автокатастрофі, можливо, й не випадковій.

Так от: у своїй книзі Рауль Юссон стверджує, що існує мережа “нижчих таємних товариств”, до яких легко вступити. Він порівнює їх зі ставком, де вирощують рибу і звідки до більш закритих груп відбирають “велику рибу”, тобто людей для них корисних. Над ними розміщуються так звані кадрові групи, або групи посередників; доступ до них дуже обмежений. Члени цієї групи, як правило, займають керівні посади в національній та міжнародній політиці. Ложі вищого ступеня, куди відбирають значно ретельніше, віддають перевагу символічним, ритуальним, магічним й духовним заняттям.

А на вершині піраміди — вищі таємні групи, що завжди лишаються за лаштунками історії. У їхніх руках всі незримі важелі світової політики. Члени цих вищих таємних груп ведуть активне чи аскетичне життя, володіючи всією повнотою невидимої влади. Імена їх ніколи не з’являються на шпальтах газет.

Один із adeptів (посвячених у таємниці) маркіз Шефдеб’єн, масонський псевдонім якого був “Вершник у шоломі”, масон вищого

ступеня масонської ложі “Первинного ритуалу”, так описував третю, останню категорію цієї системи: “Десятиступенева ієрархічна драбина Первинного ритуалу — практично нескінченне число розрядів чи ступенів, класифікація яких дає змогу об’єднувати чи роз’єднувати їх як завгодно, не порушуючи цілісності системи й чудової координації, завдяки чому кожному з них можна дати ім’я одного з днів сонячного року”.

Сьогодні, як і раніше, переважна частина людей планети, й Україна також, не має жодного поняття про назви та діяльність таємних структур, які відігравали й відіграють важливу роль у світовій історії. Проте всі без винятку президенти США, починаючи з першого президента Джорджа Вашингтона (1732–1799), всі кандидати в американські президенти — масони й, зважаючи на залізну масонську дисципліну, підкоряються всім порадам і директивам “братів”, що стоять на вищих щаблях масонської ієрархії.

Крім масонських організацій, існують й інші інститути таємної влади. Серед них — організації, що виношують ідеї мондіалізму (новий американський проект “світового уряду” дістав назву “мондіалізм” — від французького *mond* — світ), нового світового порядку. По суті, це завуальована форма ідеї створення світового уряду. Із зосередженням у США всієї концептуальної та стратегічної влади над Заходом американська держава стала головним центром мондіалізму. Представники його утворили паралельну владі структуру, до якої входять радники, аналітики, інститути стратегічних досліджень. Так склалися три основні мондіалістські організації, про існування яких західна спільнота дізналася порівняно недавно: Рада міжнародних відносин, Тристороння комісія, Більдерберзький клуб. Слід зазначити, що такі відомі організації, як Ліга націй, а пізніше Організація Об’єднаних Націй (ООН) та Організація Об’єднаних Націй з питань освіти, науки й культури (ЮНЕСКО) — також певною мірою належать до мондіалістських організацій, що відчутно впливають на світову політику.

Згідно з теорією Т. Куна, важливе значення в науці має концепція прогресу, в якій ідеться про неминучість послідовної зміни парадигм. Основною причиною розвитку він вважає конкуренцію вчених усередині наукових товариств, які сповідують однакову парадигму, а також між різними групами, що сповідують різні парадигми. На наш погляд, сьогодні настає такий період; парадигма, що ґрунтується на випадковості й стихійності світових подій,

втратила актуальність, більше того, не відповідає реальним подіям, які відбувалися й відбуваються на земній кулі.

Насамкінець — зауваження стосовно назви книги, отже — про те, хто і як перетворив Радянський Союз у Союз жебраків. Тут мовиться про те, що наша країна, як і більшість країн колишнього СРСР, почала випрошувати гроші у різноманітних західних фондів і зробила прошаками не тільки нинішнє покоління жителів України, а й майбутні покоління...

ГРАВЦІ СВІТОВОГО ОЛІМПУ

Уряди нашого століття повинні завжди рахуватися з таємними товариствами: таємні товариства в останню хвилину можуть звести нанівець будь-яку вже облаштовану справу; в них є агенти скрізь, і агенти, які нічим не обтяжують себе, готові вбивати й готові на масові побиття.

Дізраелі-Біконсфілд, Ейлсбері,
20 вересня 1876 року

Нова парадигма історичних подій

Значну роль у розвитку історичної науки відіграють парадигми. Вони є еталоном при вирішенні конкретних завдань науки, тими мірками, за допомогою яких відбираються, оцінюються й досліджуються факти, ідеї, теорії. Іншими словами: парадигма — це ідеологія конкретної галузі наукового дослідження. Будь-яка теорія розвивається в рамках своєї парадигми.

Парадигма — це основні й найбільш узагальнені концепції світогляду, основа тієї чи іншої теорії або науки в цілому.

Зрозуміло, що зміна парадигми безпосередньо спричинює зміну теорії, тобто наукову революцію, адже кожна нова парадигма частково чи повністю відкидає стару.

Конкретні історичні процеси завжди є поєднанням стихійних і детермінованих, чи свідомо-вольових процесів. Їхні пропорції та ролі коливаються в певних межах. Стихійність історичних процесів була характерною для суспільств з обмеженими можливостями засобів комунікації, і можна говорити про те, що в давнину історичні процеси були мало керованими. Із розвитком засобів комунікації частка детермінованих, а отже, керованих процесів стає домінуючою, вони переважно плануються й управляються, хоча окремі їх компоненти можуть відбуватися стихійно.

Усі відомі теорії соціальної еволюції виходили з поняття природно-історичного процесу, тобто стихійного і невідконтрольного волі людини, а тим більше не планованого. Тоді дослідники мало знали про закономірності життєустрою й можливості впливати на еволюційні процеси, а надто управляти ними. Можливості окремих суспільних утворень були настільки незначними, що навіть не припускалася можливість управляти плином історії. Людське суспільство було поділено на величезну кількість регіонів з самостійними поглядами на еволюцію, що ворогували між собою, і про світову єдність навіть не гадалося.

Проте в минулому столітті ситуація на планеті суттєво змінилася, і погляд на еволюцію людського суспільства як на стихійний процес став схожим на анахронізм. Людство вступило в епоху, коли еволюція його почала відбуватися значною мірою детерміновано. Свідома, планомірна й навмисна складова стала в ній домінуючою силою. До еволюційного процесу залучилися такі величезні маси людей і ресурсів, що суб'єктивні фактори еволюції людства набули якісно нового значення порівняно з минулими століттями. Неймовірно збільшився ступінь запланованості, вивченості й усвідомленості соціальних явищ і поведінки людей, ступінь контролю за перебігом цих процесів. Непомірно посилилась можливість використання засобів маніпуляції свідомістю.

При науковому аналізі стихійних і детермінованих процесів необхідно мати відповідну систему понять і визначень методології науки. І якщо стихійні процеси можна описувати й аналізувати, використовуючи поняття діалектики, то детерміновані процеси для наукового опису потребують іншого методологічного апарату. Визначальними тут є концептуальне управління, ідеологія, соціальні плани і проекти, чому вони виникають і як реалізуються, інформаційна підтримка проектів і соціальне управління людьми, якими засобами і за якими правилами вони здійснюються.

Для прикладу: тривалий час в історичній науці існувала теорія, що революція 1917 року була наслідком об'єктивного розвитку історії. Всі ми пам'ятаємо основні причини революції, постійно підтверджені офіційною наукою: верхи не могли керувати по-новому; низи не могли жити по-старому; капіталістичні відносини успішно "загнивали" і призвели до соціального вибуху і т. ін. Сьогодні, базуючись на новій парадигмі й, здавалось би, незаперечній істині, на поверхню впливає зовсім інша теорія: падіння Російської імперії в

1917 році сталося не в результаті об'єктивного ходу історії, а було одним із головних завдань програми Світового уряду. Це була змова проти Росії, ініційована Заходом, який внаслідок багатьох причин не був зацікавлений у зміцненні Російської імперії і вбачав у цьому небезпеку для своїх інтересів. Хто стояв на чолі так званої революції, хто був безпосереднім виконавцем і хто фінансував цю криваву бойню — нині вже добре відомо.

Сьогодні історична наука повинна розглядати, а в Росії й західних країнах уже розглядає, всі найважливіші події з точки зору нової парадигми: **найважливіші історичні події запрограмовані, впроваджувались і продовжують впроваджуватись у життя згідно з програмою дій Світового уряду з однією метою: встановити новий світовий порядок і світове панування.**

Подібні плани виношували і почали впроваджувати в життя таємні товариства і організації. Одними з перших розвинули теорію світового панування ідеологи палестинського племені іудеїв, які висунули расову доктрину і теорію пануючої раси. Як вважає Дуглас Рід, “віра, що була оголошена в Іудеї в 458 році до н. е. звичайним законом, була і залишається до наших днів цілковито винятковою і єдиною в усьому світі. За цим вченням, племінний бог Єгова зробив ізраїльтян (а фактично — тільки іудеїв) своїм “вибраним народом”, пообіцявши, що коли вони виконуватимуть його накази й заповіді, то піднесуться над усіма іншими народами і отримають у володіння “землю обітовану”. У подальшому план світового панування проповідували члени ордену тамплієрів (храмовників). Кількома століттями пізніше їхні ідеї підхопив і почав активно впроваджувати в життя орден Ілюмінатів на чолі зі своїм засновником та ідейним натхненником Адамом Вейсгауптом.

На основі нової парадигми базується нова концепція історичного розвитку земної цивілізації. Тому всі події ми розглядатимемо у світлі нової парадигми, поступово розкриваючи програму дій світової змови та її кінцевої мети: **знищення християнської цивілізації, об'єднання всіх народів у єдиний конгломерат, встановлення єдиного світового порядку, панування Світового уряду на землі.**

Ми повинні усвідомити головне: не зрозумівши, як діють механізми знищення християнської цивілізації, ми не зможемо відновити нормальний ритм життя, відновити справді людські від-

носини в суспільстві, що потопає в дарунках заходу: безбожності, розбещеності, брехні, насильстві та інших мерзотах, що наповнюють простір з екранів телевізорів, газет, журналів, кінофільмів. Ми не зможемо зупинити цей брудний потік, що спустошує наші душі та душі наших дітей, врятуватися від загибелі, якщо не знайдемо і не знищимо уяв його витоків.

Світовий уряд

Переконаний: не лише багатьох дослідників, а й читачів надзвичайно цікавить питання: Світовий уряд існує насправді чи, можливо, це вигадка? Коли відповідаєш на це питання позитивно, то завжди відчуваєш недовіру до такої відповіді. Тому простіше відповісти на це запитання посиленнями на праці тих, хто присвятив майже все своє життя дослідженню цієї проблеми. Однією з таких праць є фундаментальне дослідження Олексія Семеновича Шмакова (1852–1916), узагальнене в його книжці “Международное Тайное правительство. Дополненное и переработанное исследование по схеме речи, произнесенной на VII съезде Объединенных дворянских обществ А. С. Шмаковым, какъ уполномоченнымъ Московскаго Дворянства” (Москва, Городская типография, 1912). Книжка була перевидана видавництвом “SHILDEX” (Таллінн, 1999 р.). Проте вона видана давно, до того ж її автор чимало уваги приділяє єврейському питанню, яке тривалий час було табуоване, і тому в читачів виникають певні труднощі в її вивченні й недовіра до того, що описані проблеми актуальні для нашого сьогодення.

Деякі політики вважають бездоказовою думку про наявність центрів, які виношують ідеї світового панування. Однак поява в російській “Независимой газете” за 7 вересня 2000 року статті генерального директора інформаційного аналітичного агентства при управлінні справами президента Російської Федерації (РФ) Олександра Ігнатова «Стратегия “глобализационного лидерства” для России. Первоочередные непрямые стратегические действия для обеспечения “национальной безопасности”» підтверджує існування і вплив Світового уряду на процеси глобалізації, які відбуваються у світі. Ось що пише О. Ігнатов: **“Ключовим фактором, що впливає на сучасні глобалізаційні процеси, є діяльність Світового уряду. Не вдаючись у жахливі подробиці, які малюють нам численні теорії змови, треба визнати, що ця наддержавна**

структура цілком ефективно виконує роль штабу “Нового світового порядку”. Однак у своїй діяльності ця організація орієнтується на інтереси нечисленної еліти, об’єднаної етнічною спорідненістю й ініціюванням у ложах деструктивного спрямування. Ця обставина — узурпація влади у Світовому уряді хасидсько-парамасонською групою — потребує якнайшвидшого виправлення”.

Як бачимо, наші сусіди з РФ знають, хто хоче встановити світове панування. Мало того, вони визначили досить влучно й мету Світового уряду стосовно Росії. “Перепоною на шляху нашої країни ввійти в число лідерів глобалізації слід вважати й неконструктивну позицію Світового уряду, — зазначає далі Ігнатов. — Висунувши теорію “золотого мільярда”, Світовий уряд штучно обмежив кількість людей і країн, які мають право на участь у глобалізаційних процесах у ролі лідерів. Росія, на думку хасидсько-парамасонської групи, не повинна входити в число таких лідерів і розглядається виключно як джерело сировинних ресурсів для “Нового світового порядку”.

Далі Ігнатов пише: “У Росії є три варіанти подальшого розвитку:

1. Якщо спробувати в черговий раз піти за позаглобалізаційними процесами сучасності, то через наступні 25 років наша країна перестане існувати як держава, народ, культурна спільнота. Разом з Росією зникне і її еліта.
2. Якщо Росія тільки наслідуватиме глобалізаційні процеси, то існує високий ризик стати сировинним придатком “Нового світового порядку”.
3. Третя можливість полягає в тому, щоб Росія стала одним з лідерів “Нового світового порядку”, забезпечивши своєму народу і своїй еліті гідне місце в подальшій історії людства. Як кажуть, якщо неможливо боротися з рухом, його слід очолити”.

Розглядаючи можливі варіанти реалізації означених завдань, Ігнатов пропонує: “Коли йшлося про необхідність виправлення ситуації навколо позиції Світового уряду, малося на увазі таке: Російська еліта повинна увійти у Світовий уряд і його структури з метою суттєвої корекції цілей і способів глобалізації”.

Ідея глобалізації є насамперед американською і впроваджується вона США з метою встановлення свого порядку на планеті. Для цього мобілізовано зусилля всього західного світу, де місце лідера посідає Америка.